ALMA MATER

SORIN TAMAŞ

SCHIŢĂ PREMIATĂ ÎN CADRUL CONCURSULUI ANUAL DE LITERATURĂ ŞI ARTĂ DE ANTICIPAŢIE TEHNICO-ŞTIINŢIFICĂ, EDIŢIA 1985

O teamă nelămurită, fără motiv, se insinuează în privirea celor doi. Se ţin de mînă de parcă astfel ar putea să o anihileze.

— Bună dimineaţa, dumneavoastră sînteţi...

— Da, eu. Aţi venit pentru...

Şi oarecum schiţă un rînjet, dar fără să-şi ducă intenţia pînă la capăt.

— Am fi putut veni şi pentru altceva?

Nu primesc nici un răspuns.

— Noi am vrea un copil.

— Toate lumea vrea, inclusiv eu. Dar de la dorinţă pînă la împlinirea ei...

— Avem bani. Vocea ei abia reuşeşte să se facă auzită. Are gîtul încleiat, se simte de parcă ar fi gata să comită o faptă reprobabilă. Încearcă să se autoconvingă, ceea ce vor ei e ceva demn de toată lauda, ceva ce nu oricine îşi poate permite. Chiar faceţi copii? mai întrebă ca să excludă o posibilă confuzie.

— Da, facem. Ridică privirea spre peretele din dreapta. E acoperit cu un tapet format din chipuri de bebeluşi care zîmbesc static. Acestea sînt produsele casei, mai spune.

— Nouă ne plac, îndrăzneşte tinărul.

— Sînt făcuţi ca să placă. Dacă nu v-aţi răzgîndit, urmaţi-mă.

Coridoare albe pot duce oriunde, spre orice. Camera în care intră se desface înaintea lor ca o cascadă în care este imposibil să nu cazi. Doctorul se aşază în faţa consolei, trosnind degetele ca un pianist înaintea unui recital.

— Vă voi interpreta un copil.

Cubul imens din faţa lor se luminează din interior, în centrul lui pluteşte un foetus roz în pielea căruia sînt implantate o mulţime de fire.

— Acesta este un copil standard. Standardul nostru. Cel mai bun.

Aşteptarea tinerilor e tăcută.

— Ce doriţi, băiat sau fată? Ei se privesc derutaţi. Nu ştiau că vor avea posibilitatea să aleagă. Vă recomand o fetiţă. Fetiţele sînt mai fiabile, rezistă mai bine la boli...

— Bine, o fetiţă, consimte tînăra uitîndu-se către soţul ei care ezită să se pronunţe.

— O să fie în vîrstă de nouăsprezece luni, să-i putem preciza principalele trăsături. E şi mai comod, scăpaţi de o perioadă dificilă.

— Dacă dumneavoastră consideraţi că aşa trebuie...

— Începem stabilirea înfăţişării copilului. Aş dori să fiţi mai hotărîţi. Într-un anume fel, timpul meu este foarte limitat. Nu sînteţi singurii clienţi de astăzi. Aşadar, ochii. Cum să fie ochii?

— Albaştri, răspunse prompt femeia

— Banal. Toată lumea vrea la fel. Albaştri şi iar albaştri. Un reflex al inocenţei de care părinţii nu sînt ei înşişi în stare să dea dovadă. Dar mă rog, dumneavoastră plătiţi, hotărîţi, deci.

— Dar părerea dumneavoastră care ar fi?

— V-aş putea da o sugestie, deşi regulamentul îmi interzice. Îmi asum totuşi riscul. Cred că aţi da dovadă de originalitate renunţînd la culorile naturale mult prea uzitate. Ce aţi zice dacă ar avea ochii mov... Gîndiţi-vă ce culoare incitantă pentru un bărbat.

Îi privea plini de speranţă. Răceala din ochii lui se topise. Ea se gîndi că măcar pentru această nesperată metamorfoză merită să-i facă pe plac. Şi el făcea diverse calcule. Era sigur de exemplu, că doctorul posedă trucuri de rezervă pe care nu le punea la bătaie pentru oricine, le păstra pentru copii de personalităţi influente, sau pentru cei care îi sînt simpatici, în definitiv, mîine, poimîine vor lansa o modă a culorilor artificiale şi se vor plăti bani grei. E mai bine aşa, gîndi.

— Ideea dumneavoastră este excelentă. Sîntem de acord

Doctorul apăsă grăbit clapele consolei, ca şi cum s-ar fi temut de o revenire a deciziei lor.

— Să schiţăm trăsăturile psihice şi morale.

— Am dori să fie, bineînţeles, cît mai inteligentă posibil, chiar dacă e nevoie de ceva bani în plus.. Asta mi se pare foarte important... spuse bărbatul şi oftă.

— Eu aş vrea să fie sensibilă, să poată percepe artele pentru a fi plăcută, agreabilă.

Doctorul zîmbi.

— Ah, sfîntă naivitate... să fie inteligentă, cultă... iar vreţi să-i dăruiţi

ceea ce dumneavoastră vă lipseşte măcar parţial. Dar să fie fericită, asta nu aţi vrea?

— Ba da, în primul rînd asta am vrea. Femeia părea nedumerită de contradicţia pe care nu o sesiza.

— Păi atunci să lăsăm chestiile astea cu inteligenţa şi cultura. Cu cît ştii mai multe cu atît eşti mai nefericit, te faci antipatic celor din jur... Credeţi-mă, capacitatea de a te adapta rapid în societate este mult mai preţioasă... Dacă aţi şti cîţi părinţi vin să ni se plîngă de supergenialitatea copiilor...

Bărbatul simţi un nod în gît. Gîndea că poate nu ar trebui să fie de acord cu doctorul acesta cinic, dar nu avu puterea să protesteze. Doctorul îi ghici reţinerile şi se grăbi să tasteze fericirea fetiţei. Răsuflă adînc.

— Ei gata, asta a fost tot... Peste cinci minute puteţi socoti că vă număraţi printre acei unul din zece care îşi permit să aibă copii. Pe mine vă rog să mă scuzaţi, le spune, şi iese pe o uşă laterală.

Rămaşi singuri i-a cuprins amărăciunea.

— Dar nu cred că am s-o pot iubi. E ceva dincolo de mine, de puterile mele.

Bărbatul ar fi vrut să plîngă în timp ce spunea asta, dar o rămăşiţă de simţ al convenienţelor îl împiedica.

În schimb, ea lăcrima fără nici o reţinere, ca un copil ameninţat să piardă o jucărie dorită îndelung.

— Dar ai spus că totul o să fie în regulă, o vom creşte amîndoi, ai să vezi, o s-o iubeşti, este imposibil să nu o iubeşti. Gîndeşte te la ochii ei mov...

Cam aşa îi spunea şi cînd şi-au luat maşină: „Gîndeşte-te ce verde superb are caroseria, vei fi fericit”.

— ...cu siguranţă vei fi fericit...

— O groază de bani ca să ajung să...

Asistenta deschise uşa de la sala reactorului genetic purtînd triumfătoare fetiţa.

— După un obicei străvechi, tatăl trebuie să o ia primul în braţe.

Zîmbi fals şi i-o întinse.

O clipă speră că va avea o revelaţie neştiută şi o primi. O strînse în braţe. Cînd vru să o sărute fetiţa izbucni în plîns. Femeia se grăbi să-i ia povara din braţe, iar el deschise uşa.

Un fulger albastru îi izbeşte în faţă, orbindu-i.

— Iertaţi-mă, vorbeşte doctorul de undeva, nu am rezistat tentaţiei de a nu imortaliza imaginea unei familii fericite...